

saadan Understøttelse som den, vi have vedtaget ved 2den Behandling nemlig 60,000 Kr. Jeg maa tilstaa, jeg begriber ikke, hvorfor Medlemmer, der vare med til ved 2den Behandling at foreslaa de 60,000 Kr., nu have frasældet deres eget Forslag og ville nedsette Beløbet til 50,000 Kr. Jeg tror, de have gjort vore Seminarister en slet Tjeneste ved det Forslag, de her have stillet. Det er maaste nok saa, at der er en større Del af Seminaristerne end af de studerende, der ere understøttede, men det vil ikke være den ærede Minister ube kendt, at Understøttelserne til Kvinderne og endnu mere til Mændene, have været urimelig smaa. Det er en gammel Historie her i Folketinget, at vi have ønsket ikke flere Understøttelser men rigeligere Understøttelser. Naar den unge Mand kommer til at staa saaledes, at han skal vælge mellem i 4 Aar at forberede sig til Stolelærereksamen med en saa urimelig lille Understøttelse eller i de samme 4 Aar forberede sig Artium, med den rigeligere Understøttelse, han da kan faa, saa vil han i mange Tilfælde foretrække Forberedelsen til Artium, og jeg tror, at vi ad den Vej ville bidrage til, at drage en hel Mængde unge Kæmper, der ellers vilde søge Virksomhed som Lærere, ind i det litterære Proletariat. Hvad det andet Spørgsmaal angaar, som har været Genstand for Uenighed, Vædringsforslaget Nr. 1, skal jeg kun udtale mig temmelig kort. Jeg gaar nemlig ud fra, at dette Spørgsmaals Afgørelse væsentlig beror paa, hvorledes man overhovedet ser paa Religionsundervisningen i Skolerne, ikke saaledes at forstaa, at det skulde hero paa, om man ønsker, at der blot skal undervises i Bibelhistorie, eller man tillige ønsker Lærebogsundervisning, men det beror paa, hvorvidt man har den Opfattelse, at Religionsundervisningen ikke maa misbruges til et saadant Skuespil som det, der her er Tale om. Det er for mig Kernen i Spørgsmaalet. Det er blevet sagt, at ved Eksamen foregaar der i alt Fald en saadan Komedie, idet Læreren staar og underviser paa Parade over for Tilshyner og skal vise, hvorlangt han har kunnet drive Børnene i dette Jag ligesom i de andre. Ja, det kan være galt nok, men Eksamen holdes kun en eller to Gange om Aaret. Men hvis Religionsundervisningen daglig bliver en saadan Parade, hvis den ikke gaar ud paa at opdrage og udvikle Børnene, men paa at vise, at Seminaristen har det rette Greb paa at behandle Børnene, saa er Religionsundervisningen helt igennem forvandlet til et saadant Skuespil, som vi vist alle ved Eksamen finde beklageligt, selv om adskillige finde, at det dog der er nødvendigt. De Betænklig-

heder, som ere fremkomne mod Vædringsforslaget fra forskellige Sider, kan jeg ikke tillægge nogen Vægt. Alle de mange formelle Indbendinger, der fremkom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Trier), stænkter jeg ham. Hvad der forbavtede mig, var, at det ærede Medlem i denne Sammenhæng kunde tale om, at man skal sætte Livet over Loven. Jeg forstaaar det aldeles ikke, thi vort Forslag er netop dikkeret af Hensynet til, at man ikke maa øbelægge Livet hos Børnene ved en Lovbestemmelse, der tillader, at man mishandler dem paa den Maade, som her kan blive Tale om. Jeg kan ikke se rettere, end, at er der nogen, der i dette Tilfælde har stillet sig paa de levende Børns Side og for saa vidt paa Livets Side, er det os, som ikke have villet have dem forkludrede og ikke de Herrer, der ville tillade en saadan Fortvæling, som her absolut maa fremkomme. Her er nemlig ikke Tale om, at man ikke for Misbrugets Skyld skal forstyrre den rette Brug. Thi det at bruge Religionen til at vise Seminaristernes Færdighed i at behandle Børnene, er ikke andet end Misbrug. Der blev ogsaa talt om, at vi ikke skulde slaa nogen bestemt Metode fast; det have vi overhovedet ikke villet gøre i Loven. Nej, men her ved fastslaaes heller ingen bestemt Metode, her forbydes blot en Misbrug, som jeg troede, at alle, der havde en lille Smule til overs for deres egne Børn og for andres Børn, maatte være enige om at bekæmpe. Der blev sagt, at vi dog ikke kunde have en saadan Mistillid til de Lærere og Seminarieførstandere, som skulde være de ledende. Det vilde dog være Folk med anerkendt pædagogisk Dygtighed. Ja, der er Folk med saakaldt pædagogisk Dygtighed, der alligevel kunne være utrolig hensynsløse over for Børn. Jeg har set pædagogiske Systemer udvikle til stor Fuldkommenhed af Lærere, som dog have mishandlet Børnenaturen i allerhøjeste Grad. Jeg har ikke en saadan Overtro paa teoretisk Pædagogik, at jeg tror, at enhver Mand, som har de rette Teorier, derfor ogsaa har, hvad der er Hovedsagen, den fornødne Kærlighed til Børnene og den fornødne Forstand paa Børnenaturen. Jeg vil gøre opmærksom paa Skrivelsen fra Jonstrup Seminarium, der meddeler, hvorledes det gaar til i den derværende Øvelsesskole. Det er det saaledes, at nogle Seminarister undervise, medens andre høre til. De skulde lære dels af Undervisningen og dels af den kritiske Gennemgang, hvormed Forstanderen altid, og de andre Lærere ofte slutte Undervisningen. Nu vil jeg bede Dem tænke Dem en Religionstime, hvor Børnene ere blevne